

Werkweek in

Na een paar traantjes bij het afscheid van man en dochters, was het eindelijk zover... We waren onderweg naar Uganda! Vanaf het moment dat we in Uganda arriveerden, heb ik genoten. Van de geuren, de geluiden, de prachtige natuur, maar vooral van de Ugandese mensen. Het enthousiasme, de vriendelijkheid en de lachende kinderen hebben me echt geraakt.

DOOR JARINA GESCHIERE-KAMERLING

Vanuit het Airport Guesthouse vertrekken we naar het Sure Prospect Institute, het invalidenschooltje in Entebbe. Als ik meehelp met het aankleden van de kindjes, kijkt een klein meisje met prachtige ogen me aan. Het roze hoedje staat haar beeldig. Al deze kinderen hebben een verhaal. Ze zijn door hun handicap een vergeten groep in Uganda. Sommige kinderen zijn blind, doof of hebben een andere lichamelijke handicap. Zoals dat meisje zonder armpjes die toch mijn ballon weet aan te pakken en er dolblij mee is. Uitbundig zingen ze voor ons, het klinkt prachtig zo in de buitenlucht. Een geweldig begin van onze werkweek in Uganda.

Het echte leven

Via het drukke Kampala gaat onze

reis verder naar Mukono. Stel je voor, een drukke stoffige weg (de enige doorgaande weg) waar heel veel auto's, busjes, brommers en fietsen rijden. Langs de kant van de weg zie je overal hutjes met koopwaar zoals schoenen, fruit, bankstellen en zelfs doodskisten. Je komt ogen tekort, het leven speelt zich echt af op straat. Een vrouw met een schaal bananen op haar hoofd komt langslopen, de auto's rijden kriskras door elkaar en te midden van al dit lawaai en stof zit een man op zijn brommer zijn lunch te nuttigen. Prachtig!

Wel en wee in Noah's Ark

Als we bij het kindertehuis Noah's Ark aankomen, is er geen vrolijk welkom. Een kindje van net 1 jaar, wordt deze middag begraven. Buiten in de

Hier verwijder ik zittend op een muurtje (alle stoelen waren bezet) tandsteen bij een jongen

Jarina Geschiere

Kindjes van het schooltje bij Noah's Ark die poetsinstructie krijgen

Uganda

tuin is er een herdenkingsdienst en aansluitend de begrafenis. Kinderen huilen, iedereen is erg verdrietig. Indrukwekkend en emotioneel.

We slapen in een van de gastenhuisjes op het terrein van Noah's Ark. Een lief, klein huisje met een veranda en uitzicht op de bananenbomen. Het stapelbed (en ik mag 'boven' slapen) is een beetje gammel, maar

afgezien van wat mierenbeten en niet te moeilijk doen over rondkruipend/vliegend ongedierte, heb ik hier toch prima geslapen. De zonsopgang in Uganda is prachtig. Vanaf de veranda hebben we uitzicht op het dal met prachtige tropische bomen en planten. Ik hoor allerlei vogels zingen, het geschreeuw van de ibis en heb zelfs apen gezien.

Aan het werk

In de clinic van Noah's Ark richten we onze 'tandartspraktijk' in. Ondertussen krijgen de kleine kindjes poetsinstructie. Het is een prachtig, koddig gezicht al die kleintjes met een grote tandenborstel. Op de overdekte veranda worden de kinderen gescreend en tandheelkundig behandeld. Ook de Ugandese kindjes kunnen hard huilen!

De volgende dagen zijn we erg druk met behandelen van alle kinderen van Noah's Ark. Ook de kinderen van de school worden gescreend en behandeld. We zijn al een echt team. Ieder heeft zijn/haar taak. Van poetsinstructie geven, screenen, vooral veel tandjes trekken tot instrumen-

ten steriliseren. Ik heb zelf bij een aantal mensen (soms zittend op een muurtje) tandsteen verwijderd. Dat was erg leuk om te doen. Na 3 dagen hard werken in Noah's Ark hebben we veel kinderen en volwassenen van de pijn af geholpen.

Sloppenwijk Polota

Via Jinja gaat de reis richting Kakira, waar we de komende dagen zullen werken in sloppenwijk Polota. In Jinja hebben we tijd om te shoppen en souvenirs voor thuis te kopen. Na een bezoek aan de bron van de Nijl en de watervallen van Bujagali bereiken we 's avonds Kakira Guesthouse waar we de komende nachten zullen logeren.

Met z'n allen in de bak van de pick-uptruck, zo vertrekken we de volgende dag richting Polota. Ook in Polota speelt het leven zich op straat af.

Tandarts Leo Dooren en ik in de kerk van de sloppenwijk Polotta

Het meisje met het roze hoedje

Het volledige tandheekkundige team

We rijden over een stoffige zandweg en kijken weer onze ogen uit. Ik kijk naar een jongen dat zijn broertje in een draagzak op zijn rug draagt. Hij rent achter onze truck aan en springt behendig over de rioolgoot, zijn kleine broertje hobbelt mee in de draagzak. Overal kleine houten hutjes, mensen die etenswaar te koop aanbieden, en tussen alle bedrijvigheid door zie je onder andere kippen en geiten lopen. In de St. Stevens Church richten we onze 'tandartspraktijk' in. Het is een klein kerkgebouw met een golfplaten dak waaraan vleermuizen hangen. Op een van de kerkbanken zit een grote bidsprinkhaan.

Als een geolied team werken we samen. Soms zijn de kiezen zo slecht dat ze bij de wortel afbreken, het is dan niet altijd gemakkelijk om de wortels uit de kaak te verwijderen. Zweetdruppeltjes zijn dan ook geen uitzondering, zo'n 'Ugandese' extractie is hard werken hoor! Onze welverdiende lunch, heerlijk onder een boom achter de kerk, bestaat uit een flesje cola (wat smaakt dat lekker als je dorst hebt) en een stuk ontbijtkoek. Nieuwsgierige kindjes kijken naar ons en hopen iets lekkers te

krijgen. Ik zie een kindje met zijn nageltje een restje cake van het papiertje af schrapen en bij de kerk loopt een koe bijna onze snelkookpannen omver.

Armoede

Af en toe dringt de armoede van de mensen ineens hard tot me door. Door een meisje op blote voetjes met een gescheurd shirtje en een jongetje met zijn vieze schriftje, dat hij als zijn grootste schat dicht tegen zich aandrukt. Ik vind het best moeilijk om de armoede te zien. Het grijpt me soms aan. Maar er is niet veel tijd om erbij stil te staan. Er zitten

nog zoveel mensen te wachten.

We gaan gewoon door.

Een van de mooiste momenten was het contact met een paar vrouwen uit Polota. Als dank voor wat babykleertjes hebben ze mij een zelfgemaakte ketting en armband van hele kleine paarse kraaltjes in een prachtig patroon gegeven. Het is ontroerend dat deze vrouwen, die zelf niet veel bezitten, dit voor mij hebben gemaakt. Ik ben er erg blij mee. De dagen vliegen voorbij, en we kunnen veel mensen helpen.

Feest voor tandarts Marijke

We reizen terug naar Entebbe waar we met z'n allen feest vieren omdat tandarts Marijke zich al 5 jaar inzet voor het tandartsenproject van St. Hug. Zang-, dans en muziekgroep Kayda zorgt voor een prachtig optreden. De mooie muziek van trommels, slag- en snaarinstrumenten zorgen voor een echt Afrikaans geluid. Een mooie afsluiting van een bijzondere reis.

Tien dagen ben ik in Uganda geweest, maar Uganda zit voor altijd in mijn hart! Ik heb samen mogen werken met een geweldig tandheekkundig team. We hebben lief en leed met elkaar gedeeld, het was echt heel bijzonder. Ik ben dankbaar dat ik deze reis heb mogen maken en hoop zeker nog eens terug te gaan naar deze parel van Afrika.

